

כעת תוכלי לשמור על ידיך

המקלון של

אקא

מכיל

קולואיד

המגן על ידיך

אקא
עדיך
בטיב

תשובת יבטושנקו

למתיקיו על שירו "באבי יאר" מופיעה במהדורה השניה של "באבי יאר השיר והשר" שהופיעה השבוע

בחוברת השיר במקור הרוסי ובתרגומו העברי של ש. אכץ שושן ודברים על המשורר. מחיר 0.50 ל"י בלבד.

קריית ספר

לאשה

בהריון

המתנה הנאה ביותר: ספרו של פרופ' אשרמן **לקראת אמהות** להשיג בכל חנויות הספרים

הצבריות

(המשך מעמוד 13)

שוטט בין סלעים וחורבות, פורצות במחול ספונטאני או נשענות בדומיה אל כלע. בהגיען לשפת המים היו מצניחות מעליהן את הסרין וטובלות עירומות בים. לא אחת השאירה אחריה שיר על חוויותיה, עד כי כבתי הצטבר אוסף רב-גוני של יצירותיהן של צבריות, אשר רבות מהן לא יצירותיהן כן — ואולי אחרי כן — לכתוב. כמו זו: "לא ידעתי לשר — / נפלא ממני נתתי בנות הסלעים / ועת זאת בשבתי כאן, / בינות הסלעים / ידעתי — רק עת — / שירה מהי..."

טכס המכירה

בתוך שבמה מהן שבו וחזרו ל-אכזבי, לבשה התנהגותן דפוסיים של מעין טכסים מיסטיים, אותם ביצעו בלהט גנאי כמעט. כונה היתה "פולחן הטבילה" על קניא המיבנה הצלבני הגדול.

החלה בפולחן זה צברית כבת 25, מירר שליט. שמה ידוע ברבים — ולא דחקה כאשת-טבע. מכרה רואים בה עובדת בכי רת של שרות השידור: אשה משכילה, מסודרת, שומרת מוסכמות, פיקחית ומפור כחה, שאין לה פנאי לשטרות. אבל בתוך המעטה המעשי של בתי-העיר חבויה דמות אחרת לגמרי.

באחד מביקוריה הראשונים בכפר, חזרה מבלי דעת על התנהגותה של אותה מת-בודדת ראשונה, שסיפתי עליה בתחילה. היא עלתה על גג המיבנה הצלבני וגם לה קרה מה שקרה לבחורה הראשונה: נוצר המגע המזשמל בינה לבין הגוף המשכר. היא שכחה את קיומי ופרצה במחול סוער. היא האשה המדודה, שלא למדה מימיה מחול, קללתה כאמנית משלמת. תנועותיה היו קלילות, גדה התכופף כמו דקל ברוח-הערה. מאותו יום החליטה כי כל באי אכזבי חייבים לעבור את החמיה האת. והיא קביעה טכס חובה לכל מכרה. היא הייתה מבועה שכל הבורה עד למרגלות המיבנה הצלבני, ושם היה עליה להתפשט ולטפס אל הגג. בדיוק בחצות היה נערך הטכס: היא עומדת ככוהנת גדולה, ומתיחה על פה רוקדת מרים מתוך גבולה, שהגלים של פה לחוף.

מחזה ילדותי? טכס אחילי? הו, לא! הו צברית ועברה אותו חתמה ברית עם הו ארצה.

שימרו על הטבע

אפשר, כמובן, לכתוב ספר שלם על נושא זה, ואני עוד אעשה זאת. אולם כאן רציתי רק להביא מספר מקרים, של אורם אפשר לפענח מעט את מיסתורין הו מופלא ששמו אשה בכלל — וצברית בפרט. מתוך שאין הגבר הממוצע מכיר את הקשר בין הלב, הגוף והרגש אצל בנות המין היפה, ואינו מכיר ביופין הנפשי הו רומנטי של הנשים הנהנות מכל פרח קטן, מכל גילוי-אהבה רך ועדין, הוא גורם ל-התרחקות ולהסתגרותה.

כי הצברית נשארת תמיד ילדה קטנה, מתרגשת מכל תמונה יפה ומכל פרח, ב-היותה בעצמה כמותם. היא מגיעה להתרג-שות פנימית רק במקומות בהם יש אורה מתאימה. אוריה זו נמצאת לעתים גם ב-מסתורי כרך, אבל בעיקר מלבנים אותה הו הטבע ומקומות מוריים, הרחוקים מן החיים הארציים והנהגתיים של הכרך. אילו הכירו הגברים בכל רזיה, מבלי לשים את עיקר מעיינם בגופה, בתוככי ה-עיר האפורת והמסואבת, היו זוכים אולי להכיר את הצברית האמיתית, שכשרונה הם מטילים ספק, כשם שהם כופרים ב-יכולתה לאהוב ולהתרגש.

לכן, אם רצונכם להכיר את הצברית ה-אמיתית, צאו עמה לטיולים להכרת טבע הארץ ונופה. רק שם תכירו את מלוא יופיה, כי רק שם תחדלו להיות כבולים למוסכמות החוקיות המלאכותיות.

אורבת, כמובן, סכנה גדולה לסבבויות של הצברית, וזוהי עירוביית התרבויות והסיגנונות המקיפה היום את כל שטחי החיים, המשחיתה את נוף הארץ ומיבניה הקדומים — ואת בנותיה, כי גם אם אין עדיין אפשרות אידיקטיבית להצביע על צברית "טיפוסית", שהרי דרושים לכך דורות רבים, — הרי אפשר לפזר לעזור בגיבוש צברית שתהיה אופיינית לארץ. אך דבר זה אפשרי כל עוד יישאר על כנו מה שאופייני לארץ — הנוף והטבע המופלאים שלה. ברצב שאלה ייהרסו — ייהרס גם מקור יופיה של הצברית.

כריסטיאן קאופמן, "עיר ללא רחמים"
אונס 2199 4

קולנוע

ישראל

עשרת הנבחרים

עשרת הסרטים הטובים ביותר שהוצגו ב-ישראל בשנת 1961, נבחרו השבוע על ידי מבקרי הסרטים של העיתונות היומית ו-10 השבועית בישראל. המשאל המיוחד נערך על-ידי באטון התאחדות בעלי הקולנוע ב-ישראל. כל אחד מעשרת המבקררים שהשי-תברר במשאל, הנערך בישראל לראשונה, בחר בעשרה סרטים. אולם לא כל המבקררים ריזם הבינו מה נדרש מהם. אחד המבקררים ציין בראש רשימתו של הסרט אנית הקרב פוסימק'א, שרטיטו את סרטי איינשטיין ש-הוסרט לפני 37 שנה והוצג בארץ פעמים רבות. מבקרים אחרים ציינו סרטים שהוחל בהקרנתם בישראל רק ב-1962.

1. הלילה, איטליה, 64 נקודות.
2. תנחית בר, שחדיה, 52 נקודות.
3. החותם השביעי, שחדיה, 42 נקודות.
4. רוקו ואזיה, איטליה, 40 נקודות.
5. מוצאית-שבת ובוקר יום ראשון, ברי-טניה — 37 נקודות.
6. מעיין הבתולים, שחדיה, 34 נקודות.
- 7-8. בניס אווהבים, בריטניה, 32 נקודות.
9. עד לכות הנשימה, צרפת, 32 נקודות.
10. האלמוני, צרפת, 19 נקודות.

פרט מאלף: אף אחד מקרב המבקררים לא כלל בריטמתו את סרט המבנים של השנה: אקטודוס.

סרטים

אונס על שפת הנהר

עיר ללא רחמים (הוד, תל-אביב; אוסטרית) — ארצות-הברית: הוא כתב אישום נגד קרנת, צרות-מחוק, פריטאנית למי נהו וכל הכרוך בהם. התובע הראשי הוא הבמאי גוטפריד ריינהרדט, בנו של מסק ריינהרדט הגדול. אולם אם קודא הצופים הוא חבר המושבעים, קרוב לוודאי שפסק דינו יהיה: זכאי מחוסר-הוכחות.

בסרט יושבים על ספסל הנאשמים ארבעה היילנים מחיל הכיבוש האמריקאי בעיירה גרמנית קטנה. הים נאשמים באינוסה של נערה בת 16. כל ההוכחות נגדם. הנערה (כריסטיאן קאופמן) מזהה אותם. ידידה ה-צער, שובילה בחברתה על שפת הנהר שעה שנאנסה וחש לעזרתה, מזהה אף הוא את התוקפים. נמצאת גם הוכחות מסייעות אחרות. אפילו הסניגור הצבא האמריקאי (קירק דוגלס) אינו מפקפק באשמתם. הדי-ויכוח הוא רק על העונש המגיע להם: מות או מאכר?

הסניגור מנסה להוכיח שמעשיהם היו תולדה בלתי נמנעת של נסיבות: הם היו שיכורים שעה שנהלכו בנערה ערומה, שי-ניסתה לגרות במער. מיה את ידידה. בסברם שהיא מפתה אותם, או לפחות לתנגד

להם בכוח, תקפו אותה ארבעתם ואנסוה. אולם סיפור האונס ומשפט האנסים הוא רק השלד עליו מורכבת העלילה האמיתית, זו הדנה במידת אשמתם של הורי הזוג ה-צער והמוקיעה את פשעם של תושבי ה-עירה האחרים שקרתנותם וצרות-אופקים דוחפים את הנאנסת וידידה אל ציץ.

אולם ריינהרדט, שהסרטי את הסרט בוינה במתכונת הוליבודית, החטיא את המטרה. בסרטו ממשכים האנסים, ולא תושבי העיר רה (בינוי כרמלה גולדברג, הישראלית ב-1) תפקיד יצאנית) לשבת על ספסל הנאשמים.

מזכר מיוצק

אהבות מפורסמות (בן-יהודה, תל-אביב; גן, ירושלים; צרפת) הוא קוקטייל, מיושג בגביע בדולח מפואר, הממוג מ-שקה תמוס וחרוף עם אלכוהול מרי. אל תוך המסק הושלך גם זית אחד וטבוליות סכרין אחדות. התוצאה: קוקטייל ערב לחיק אולם אין בו כדי לשכר ולסחרר.

ארבעה סיפורי אהבה מפורסמים שהחוט המאחד אותם הוא מוסר ההשכל שאהבה או תשוקה מביאים בני-אדם למצבים מגוח-כים או מסוכנים.

המשקה הזרוף והטוב ביותר בקוקטייל של הבמאי מישל בוורון, הוא פארסה משע-שעת על התחרות בין שתי שחקניות ה-קומדי פרנטיז, אחת מודקנת (אדחייג פיה) ואחת צעירה (אני גיראדו), הלוחמות זו בזו על הבמה, מאחורי הקלעים ובמיטה.

משחק מעילה ובימיו רענן. **שתי סיכריות על מקד**. את החלק המריד תורם סיפור התאונה של פילגש מלכותית (סימון סניורה), ההופכת לשפן כדי להתחזק במאהבה המעניק.

הזית שבקוקטייל, הנושא מעט שמן זית זך ופיקנטיות, הוא הסיפור הראשון. קר-מדיה קצצרה המתארת כיצד מנוע קצין תותחנים צעיר (ז'אן סול בלמונדו) מהמלך לואי ה-14, להעניק את חסדו למינהו בתו (דני רובין).

את טעמו של המשקה מקלקלת התוספת האחרונה — הסכריות. שתי הסכריות: על-מקל של צרפת, בריגיט בארדו ואלין דמילון, באהבה התמימה, הטהורה, זו ה-מובילה בדרך התחתים אל המוות למרות שסיפור זה מבוסס על המחזה של המשו-רר הצרפתי הגדול ז'אק פראבר, הוא קיטי-שי להחריד.

אם הקוקטייל אינו משובח, הרי הגביע בו ממוג — תיאור מצויין של החי עדינים שחלפו ואחירתם — הוא נוצץ ומלוטש.

תהריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם: **יום הדין בנירנברג** (אלנב, תל-אביב; ארנון, ירושלים) — בעיני אחרותם של שופטים הדנים לפי חוק פושעני, בסרט המזהיר מפני תחית הנאציזם. ספנסר טריי-סי, מקסמיליאן של ומרלין דיטריך בסרטו של סטנלי קרמר.

● **הצמאה לאהבה** (תל-אביב; תל-אביב) — שלוש נפשות נקברות תחת מפור-לת של יצרים ורגשות. סימון סניורה.

● **החותם השביעי** (מקסיס, תל-אביב) — אינגמר ברגמן מחפשי טעם הקיום בסרט פילוסופי אכזרי ומזועזע על רקע מגיפת הדבר באירופה של ימי-הבי-נים.